KUNG LIM SIEW WAN

lwn.

CHOONG CHEE KUAN

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
RAUS SHARIF H
[SAMAN PEMULA NO: S8 (S4)-24-3231-2001]
28 MEI 2003

PROSEDUR SIVIL: *Bidang kuasa - Penjagaan dan penyaraan - Tuntutan oleh isteri - Suami mendakwa beragama Islam - Sama ada mahkamah mempunyai bidang kuasa untuk mendengar tuntutan isteri - Sama ada terdapat pertikaian fakta sama ada suami beragama Islam - Sama ada mahkamah mempunyai bidang kuasa mendengar tuntutan kerana perkahwinan didaftar di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 - Sama ada suami tidak boleh menggunakan s. 3(3) Akta untuk menyekat isteri menuntut haknya di mahkamah sivil*

UNDANG-UNDANG KELUARGA: *Kanak-kanak - Penjagaan dan penyaraan - Tuntutan oleh isteri - Suami mendakwa beragama Islam - Sama ada mahkamah mempunyai bidang kuasa untuk mendengar tuntutan isteri - Sama ada terdapat pertikaian fakta sama ada suami beragama Islam - Sama ada mahkamah mempunyai bidang kuasa mendengar tuntutan kerana perkahwinan didaftar di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 - Sama ada suami tidak boleh menggunakan s. 3(3) Akta untuk menyekat isteri menuntut haknya di mahkamah sivil*

Ini adalah permohonan defendan, si-suami, untuk membatalkan saman pemula plaintiff, si-isteri, *inter alia*, untuk penjagaan dan penyaraan bagi kedua-dua anak mereka. Plaintif membuat permohonannya itu setelah suami-isteri tinggal berasingan akibat masalah rumah tangga. Defendan mendakwa bahawa mahkamah tidak mempunyai bidang kuasa untuk mendengar tuntutan plaintif itu. Ini adalah kerana defendan bila berkahwin dengan plaintif adalah seorang yang beragama Islam walaupun perkahwinan mereka telah didaftarkan di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 ('Akta 1976'). Menurut defendan, pemelukan beliau ke dalam agama Islam mempunyai nombor pendaftaran 309/74 dan dokumen pendaftaran telah pun dikeluarkan oleh Majlis Agama Islam dan Adat Istiadat Melayu Kelantan. Plaintif membalas, di antara lain, bahawa defendan tidak memberi sebarang tanda yang dia beragama Islam. Malah defendan mengamalkan cara hidup yang bukan Islam.

Isunya adalah sama ada mahkamah sivil mempunyai bidang kuasa untuk mendengar tuntutan plaintif itu.

Diputuskan:

[1] Dari keterangan-keterangan afidavit yang dikemukakan, jelas terdapat pertikaian fakta sama ada defendan adalah seorang yang beragama Islam semasa beliau berkahwin dengan plaintif di bawah Akta 1976. Ia bukanlah kes yang jelas dan nyata di mana mahkamah boleh membatalkan tindakan plaintif tanpa mendengar apa-apa keterangan. Atas alasan ini sahaja, permohonan defendan untuk membatalkan tindakan plaintif seharusnya ditolak. (ms 486 a-d)

[2] Walaupun s. 3(3) Akta 1976 menyatakan bahawa Akta 1976 tidak berkuatkuasa ke atas seorang beragama Islam, defendan diestop atau dihalang daripada menggunakan identitinya sebagai seorang yang beragama Islam semata-mata untuk mengelak dirinya daripada menjalankan tanggungjawabnya di bawah Akta 1976. Ini memandangkan defendan semasa mendaftarkan perkahwinannya dengan plaintif telah mengakui dirinya sebagai penganut Buddha. Pengistiharan defendan sendiri sebagai penganut Buddha menyekat defendan daripada menggunakan penganutan Islam sebagai satu jalan keluar daripada tanggungjawabnya di bawah undang-undang sivil. (ms 486 e-f)

[3] Memandangkan defendan tidak pernah mendedahkan identiti sebenarnya kepada plaintif sehingga bermulanya tindakan ini, perkahwinannya dikuasai oleh Akta 1976 dan seterusnya termasuk di bawah bidang kuasa mahkamah sivil. Tambahan pula s. 3(3) Akta 1976 bertujuan untuk memberi suatu penyelesaian untuk mana-mana pihak yang bukan penganut agama Islam semasa prosiding perceraian dilakukan. Defendan tidak boleh menggunakan s. 3(3) untuk menyekat plaintif daripada menuntut haknya di mahkamah sivil. Akta 1976 sememangnya memperuntukkan perlindungan kepada hak-hak plaintif dan juga anak-anak yang terlibat. Plaintif tidak boleh membuat tuntutan yang berbangkit dari Akta 1976 di mahkamah syariah. (ms 486 g-h, 487 a, h & 488 a)

[Permohonan defendan ditolak.]

Kes-kes yang dirujuk:
Lee Nyan Choi v. Voon Noon [1979] 2 MLJ 28 ***(dirujuk)***
Tang Sung Mooi v. Too Miew Kim [1994] 3 CLJ 708 SC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Law Reform (Marriage and Divorce) Act, s. 3(3)

Bagi pihak pemohon/defendan - C Jegathesan; T/n C Jegathesan
Bagi pihak responden/plaintif - Low Beng Choo; T/n Low Beng Choo & Assoc

Dilaporkan oleh Usha Thiagarajah

PENGHAKIMAN

Raus Sharif H:
Plaintif (isteri) telah berkahwin dengan defendan (suami) pada 25 Mac 1984 di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 (selepas ini disebut Akta 164). Perkahwinan mereka didaftarkan di Pejabat Pendaftar Perkahwinan di Alor Setar, Kedah. Selepas berkahwin, mereka bermastautin di Kota Bahru, Kelantan di mana masing-masing bekerja sebagai doktor pergigian. Mereka dikurniakan dengan dua orang anak, iaitu Choong Eih Mein (15 tahun) dan Choong Eih Jin (10 tahun). Akibat daripada masalah rumah tangga yang timbul, mereka telah tinggal berasingan sejak 31 Julai 2000. Plaintif bersama kedua-dua anak tersebut menetap di Kuala Lumpur, sementara defendan terus tinggal di Kota Bahru, Kelantan.

Pada 12 September 2001, plaintif telah memfailkan saman pemula (kand. 1) di mana plaintif memohon perintah-perintah seperti berikut:

i) Bahawa plaintif diberi hak jagaan, kustodi, pemeliharaan dan kawalan ke atas kedua-dua anak tersebut,

ii) Bahawa defendan membayar jumlah RM3,000 sebulan sebagai senggaraan bagi kedua-dua anak tersebut mulai dari tarikh di mana defendan telah abai membayar peruntukan untuk kedua-dua anak tersebut dari Januari 2001 atau apa-apa jumlah wang yang sebagaimana didapati sesuai oleh mahkamah yang mulia ini,

iii) Bahawa defendan membayar jumlah RM2,000 sebulan sebagai senggaraan bagi diri plaintif isteri dari tarikh plaintif diabaikan iaitu 31 Julai 2000 atau apa-apa jumlah wang yang sebagaimana didapati sesuai oleh mahkamah yang mulia ini,

iv) Bahawa kos bagi prosiding ini ditanggung oleh defendan,

v) Lain-lain relif yang difikirkan wajar oleh mahkamah yang mulia ini.

Berikutan dari saman pemula plaintif tersebut, defendan telah memfailkan saman dalam kamar (kand. 12) bertarikh 4 Februari 2002, memohon supaya saman pemula plaintif dibatalkan. Alasan yang dikemukakan oleh defendan adalah bahawa mahkamah ini tidak mempunyai bidangkuasa untuk mendengar tindakan plaintif tersebut kerana defendan semasa berkahwin dengan plaintif adalah seorang yang beragama Islam. Menurut defendan beliau telah memeluk agama Islam dan didaftarkan sebegitu pada 26 November 1974. Menurut defendan seterusnya, pemelukan beliau ke dalam agama Islam mempunyai nombor pendaftaran 309/74 dengan nama kenalannya sebagai Jefri Choong bin Abdullah. Dokumen pendaftaran itu dikeluarkan oleh Majlis Agama Islam dan Adat Istiadat Melayu Kelantan dan telah dikemukakan sebagai keterangan (CCKI). Persoalannya adakah keterangan tersebut mencukupi untuk mahkamah ini untuk membuat penemuan fakta balas bahawa defendan memang sejak tahun 1974 adalah seorang yang beragama Islam.

Persoalan ini penting kerana penyataan fakta oleh defendan itu adalah dipertikaikan oleh plaintif. Plaintif dalam afidavit balasannya telah menyatakan bahawa defendan tidak pernah menggunakan nama Islamnya dan sepanjang pengetahuan plaintif, defendan terus menggunakan nama cinanya di passport, di Lembaga Pendaftaran Doktor Pergigian Malaysia, di borang permohonan untuk pembantu rumah dan sebagainya. Tambahan pula, menurut plaintif bahawa semua rakan-rakan sekelas plaintif dan defendan di universiti, saudara mara plaintif, rakan perniagaan, rakan-rakan doktor termasuklah kebanyakan orang yang plaintif dan defendan kenali di Kota Bahru, mengetahui dan mengenali defendan sebagai seorang yang bukan beragama Islam. Menurut plaintif selanjutnya, sejak beliau berkenalan dengan defendan pada tahun 1978 semasa di universiti sehinggalah perkahwinan mereka berdua pada tahun 1984, defendan tidak pernah menyebut sebarang perkara yang menunjukkan bahawa beliau adalah seorang yang beragama Islam. Plaintif yang tinggal bersama-sama dengan defendan di rumah keluarga defendan di Kota Bahru sebelum perkahwinan mendapati bahawa tiada sebarang amalan berkaitan dengan Islam di dalam keluarga defendan. Malah menurut plaintif bahawa selepas mereka berkahwin, defendan tidak pernah mengamalkan ajaran agama Islam yang memberi anggapan kepada plaintif bahawa beliau adalah seorang yang beragama Islam. Sebabnya, menurut plaintif, defendan telah menjalani kehidupan sebagai seorang yang bukan beragama Islam, di mana defendan telah mengikut sekeluarga dalam makanan yang tidak halal dan amalan cara hidup yang bukan Islam.

Dari keterangan-keterangan afidavit yang dikemukakan, jelas terdapat pertikaian fakta samada defendan adalah seorang yang beragama Islam semasa beliau berkahwin dengan plaintif di bawah Akta 164. Oleh kerana terdapat pertikaian fakta itu, sudah tentu mahkamah ini tidak boleh terus membatalkan saman pemula plaintif seperti yang dipohon oleh defendan. Prinsip-prinsip mengenai pembatalan sesuatu tindakan oleh mahkamah telah pun dinyatakan dengan jelas dalam kes *Lee Nyan Choi v. Voon Noon* [1979] 2 MLJ 28 di mana Mahkamah Persekutuan telah menyatakan seperti berikut:

> As there are triable issues, the proper cause would be for the issues to be tried in the usual manner in open court. The power to dismiss an action summarily without permitting a party to proceed to trial is a drastic power and should be exercised with utmost caution. The power of summary procedure should only be resorted to in plain and obvious cases.

Di dalam kes ini, jelas terdapat pertikaian fakta, jadi ia bukanlah kes yang jelas dan nyata di mana mahkamah boleh membatalkan tindakan plaintif tanpa mendengar apa-apa keterangan. Atas alasan ini sahaja, saya berpendapat bahawa permohonan defendan untuk membatalkan tindakan plaintif, seharusnya ditolak. Namun demikian, jika pun benar dakwaan defendan bahawa beliau adalah beragama Islam semasa perkahwinannya dengan plaintif didaftarkan di bawah Akta 164, saya masih berpendapat bahawa mahkamah ini tidak seharusnya membatalkan tindakan plaintif atas alasan ketiadaan bidangkuasa untuk mendengar tindakan plaintif. Pada saya, walaupun s. 3(3) Akta 164 menyatakan bahawa Akta 164 adalah tidak berkuatkuasa ke atas seseorang yang beragama Islam, ataupun kepada sesiapa yang berkahwin di bawah undang-undang Islam, defendan adalah diestop atau dihalang daripada menggunakan identitinya sebagai seorang yang beragama Islam, semata-mata untuk mengelak dirinya daripada menjalankan tanggungjawabnya di bawah Akta 164, memandangkan defendan semasa mendaftarkan perkahwinannya dengan plaintif telah mengakui dirinya sebagai penganut Buddha. Pengistiharan defendan sendiri sebagai penganut Buddha, menyekat defendan daripada menggunakan penganutan Islam sebagai satu jalan keluar daripada tanggungjawabnya di bawah undang-undang sivil.

Pada saya memandangkan defendan tidak pernah mendedahkan identiti sebenarnya kepada plaintif sehingga bermulanya tindakan ini, perkahwinannya dikuasai oleh Akta 164 dan seterusnya termasuk di bawah bidang kuasa mahkamah sivil. Tambahan pula s. 3(3) juga ada menyatakan bahawa:

> ... Nothing herein shall be construed to prevent a Court before which a petition for divorce has been made under section 51 from granting a decree of divorce on the petition of one party to a marriage where the other party has converted to Islam, and such decree shall notwithstanding any other written law to the contrary, be valid against the party to the marriage who has so converted to Islam.

Jelas peruntukan ini bertujuan untuk memberi suatu penyelesaian untuk mana-mana pihak yang bukan penganut agama Islam semasa prosiding perceraian dilakukan. Mohamed Dzaiddin SCJ (pada masa itu) di dalam kes *Tang Sung Moot v. Too Miew Kim* [1994] 3 MLJ di ms 124 telah menguraikan perkara ini seperti berikut:

> Under section 51, where one party to a marriage has converted to Islam, the other party who has not so converted may petition for divorce and the Court, upon dissolving the marriage, may make provision for the wife or husband and for the support, care and custody of the children of the marriage and may attach any condition to decree of dissolution. The legislature, by enacting s. 51, clearly envisaged a situation that where one party to a non-Muslim marriage converted to Islam, the other party who has not converted may petition to the High Court for divorce and such ancillary reliefs. In another word, the conversion to Islam of one party to a non-Muslim marriage is made a ground for the other party to apply to the High Court for a divorce and ancillary reliefs. Further, it would appear to us that Parliament, in enacting sub-section 51(2), must have had in mind to give protection to non-Muslim spouses and children of the marriage against a Muslim convert.
>
> ... From the wording of section 51(2), the legislature clearly intended to provide ancillary reliefs for non-Muslim spouses and the children of the marriage as a result of one party's conversion to Islam. In our opinion, by implication from section 51(2) above, the High Court, in the present reference, has jurisdiction to hear and determine the ancillary issues. The implication may arise from the language used, from the context or from the application of some extenal rule. They are of equal force, whatever their derivation. (*Bennion's Statutory Interpretation*, 2nd edn, 1992 p. 362). It would result in grave injustice to non-Muslim spouses and children whose only remedy would be in the civil courts if the High Court no longer has jurisdiction, since the syariah courts do not have jurisdiction over non-Muslims. In this context of the legislative intent of s. 3 and the overall purpose of the Act, the respondent's legal obligation under non-Muslim marriages cannot be surely be extinguished or avoided by his conversion to Islam.

Memanglah benar, fakta kes ini adalah sedikit berbeza. Di dalam kes *Tang Sung Mooi* ia membincangkan keadaan di mana salah seorang dalam perkahwinan di bawah Akta 164, memeluk agama Islam, walhal dalam kes antara plaintif dan defendan di sini, mendedahkan fakta bahawa defendan semasa perkahwinannya didaftarkan di bawah Akta 164, mengaku kemudiannya sebagai seorang Islam. Tetapi pada saya, prinsip yang sama adalah terpakai. Pada saya atas fakta kes ini, defendan tidak boleh menggunakan s. 3(3), untuk menyekat plaintif daripada menuntut haknya di mahkamah sivil. Akta 164 sememangnya memperuntukan perlindungan kepada hak-hak plaintif dan juga anak-anak yang

terlibat. Jika tidak di manakah plaintif hendak membuat tuntutan yang berbangkit dari Akta 164. Sudah tentunya tidak di mahkamah syariah kerana plaintif sebagai bukan Islam tidak boleh membuat tuntutan seperti di saman pemula di mahkamah syariah. Oleh itu saya tidak dapat bersetuju dengan hujahan peguam bijaksana defendan bahawa mahkamah ini tidak mempunyai bidang kuasa untuk mendengar permohonan plaintif dan atas saranan bahawa mahkamah yang sepatutnya memutuskan perkara ini ialah mahkamah syariah. Pada saya defendan dengan mengistiharkan diri sebagai penganut Buddha, semasa mendaftarkan perkahwinannya dengan plaintif di bawah Akta 164 adalah dikuasai oleh Akta 164, dan mahkamah yang mempunyai bidang kuasa untuk memutuskan perkara-perkara yang berkaitan dengan Akta 164 adalah mahkamah sivil.

Permohonan defendan dikandungan 12 dengan itu ditolak dengan kos.